

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.772 van 13 juli 1999
in de zaak A. 64.154/VII-18.275.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. ARNOU,
kantoor houdende te LOPPEM,
Dorp 15

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
19 juni 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 2 mei 1995 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 5 december
1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni
1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoeker, van Nigeriaanse
nationaliteit, op 28 februari 1990 in België aankomt
en op 6 maart 1990 het statuut van vluchteling
aanvraagt; dat deze aanvraag op 12 december 1994 door
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen wordt verworpen; dat verzoeker tegen deze
weigeringsbeslissing op 28 december 1994 beroep
aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen; dat dit beroep wordt opgeroepen op de
zitting van 2 mei 1995; dat op deze zitting verzoeker,
bijgestaan door zijn Raadsman, wordt gehoord; dat
dezelfde dag de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans
bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep
ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de
erkenning van de hoedanigheid van vluchteling

dienvolgens wordt geweigerd; dat deze beslissing op de volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat appellant voorhoudt student te zijn geweest aan de universiteit van Benin City; dat hij de studenten van deze universiteit vertegenwoordigde bij de 'National Association of Nigerian Students' (NANS); dat de studenten op 25 mei 1989 een demonstratie organiseerden tegen het 'Structural Adjustment Programme'; dat het tot zware ongeregeldeheden kwam met de ordediensten waarbij auto's in brand werden gestoken en openbare gebouwen werden geplunderd; dat hij daarop naar zijn geboortedorp Isoko vluchtte waar hij werd gearresteerd; dat hij op 27 februari 1990 met de hulp van een bewaker kon ontsnappen uit de gevangenis van Benin; dat hij door toedoen van zijn broer en een immigratieofficier in het bezit van zijn paspoort, voorzien van een Benelux-visum, aan boord ging van een vliegtuig met bestemming België;

Overwegende dat appellant geen elementen aanbrengt die toelaten te stellen dat de gerechtelijke vervolging waarvan hij beweert het voorwerp uit te maken, een ander dan een louter gemeenrechtelijk karakter heeft;

Overwegende dat de inhoud van het 'Affidavit' dd. 17 augustus 1990 van appellants broer geen bewijskracht heeft gezien het gesolliciteerd karakter ervan;

Overwegende dat aan de 'Warrant for Apprehension of an Accused' van 6 juli 1990 evenmin bewijswaarde kan worden toegekend gelet op de gebrekkige opmaak (geen datum van aanbidding);

Overwegende dat de brief van de Universiteit van Benin City dd. 17 oktober 1990 melding maakt van betogingen in juli 1989 in plaats van in mei 1989 zodat ook dit document ongeloofwaardig is;

Overwegende dat appellant in zijn ter zitting neergelegde aanvullende nota de bewijswaarde van zijn vroegere verhoren in vraag stelt;

Dat evenwel door de devolutieve kracht van het beroep de hele zaak op de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen;

Dat de Vaste Beroepscommissie derhalve in het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het administratief dossier en na een grondig verhoor van de appellant de zaak volledig herneemt;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking
genomen.";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 6.1. van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), meer bepaald van het principe van de redelijke termijn, doordat de uiteindelijke beslissing van de Vaste Beroepscommissie pas 51 maanden na de oorspronkelijke aanvraag is tussengekomen en er zeker tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal lange perioden zijn voorgekomen waarin niets effectiefs is gebeurd;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat het tijdsverloop van vijf jaar tussen de asielaanvraag en de definitieve weigeringsbeslissing niet kennelijk onredelijk is, in acht genomen de buiten verwachting grote toevlucht van asielzoekers in de betrokken periode en de verplichting om iedere aanvraag individueel te onderzoeken;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat de structurele overbelasting van de gerechten niet ten nadele van de rechtzoekende mag uitvallen, daar de lidstaten zich door hun toetreding tot het EVRM ertoe verbonden hebben hun gerechtelijke inrichting zodanig te organiseren dat deze aan de vereisten van artikel 6.1. van het EVRM voldoet;

Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6.1. van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6.1.

van het EVRM in deze niet toepasselijk is, omdat de Vaste Beroepscommissie noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er door de wet mee belast is na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953; dat geen enkele wettelijke bepaling of beginsel haar toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld; dat bovendien de duur van de asielprocedure verzoeker niet heeft benadeeld, daar hij aldus immers over een bijkomende termijn beschikte om ter ondersteuning van zijn aanvraag relevante gegevens toe te zenden; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel doet gelden dat de Vaste Beroepscommissie door te stellen dat de "affidavit" van 17 augustus 1990 geen bewijskracht heeft de regel volgens dewelke bewijskracht aan elk document van het dossier is gehecht, heeft geschonden;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de Vaste Beroepscommissie op onaantastbare wijze oordeelt over de bewijskracht van de door verzoeker afgelegde verklaringen en van de door hem overgelegde gegevens;

Overwegende dat de beoordeling van de waarde van de ter staving van de asielaanvraag voorgelegde bewijsstukken behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de Vaste Beroepscommissie; dat de Vaste Beroepscommissie in haar beslissing

duidelijk heeft aangegeven waarom de "affidavit" van 17 augustus 1990 niet als bewijskrachtig in aanmerking kon worden genomen, met name wegens het gesolliciteerd karakter ervan; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel aanvoert dat de Vaste Beroepscommissie de "warrant for apprehension" van 6 juli 1990 en de brief van de universiteit van BENIN-City van 17 oktober 1990 niet op grond van geldige motieven heeft verworpen, dat het evident is dat op de "warrant for apprehension" geen datum van aanbidding te vinden is, dat verzoeker reeds op 6 maart 1990 in België was en de warrant van 6 juli 1990 dateert, dat deze warrant hem logischerwijze niet kon aangeboden worden zodat een datum van aanbidding dan ook ontbreekt, dat anderzijds de brief van de universiteit ondertekend is en een stempel draagt zodat dit stuk zeker niet als vals te bestempelen is;

Overwegende dat de "warrant for apprehension of an accused" van 6 juli 1990 door de Vaste Beroepscommissie werd verworpen, "gelet op de gebrekkige opmaak (geen datum van aanbidding)"; dat met de datum van aanbidding de datum van convocatie voor de rechtbank bedoeld wordt en niet de datum van kennisgeving van het document aan betrokkene, zoals in het middel ten onrechte wordt verondersteld; dat een warrant, zijnde een bevel tot inhechtenisneming, immers tot de politiediensten is gericht; dat als datum waarop verzoeker voor de rechtbank van BENIN-city had moeten verschijnen, doch verstek liet gaan, "juli 1991" wordt vermeld, daar waar de warrant op 6 juli 1990 is gedateerd; dat op grond van de gebrekkige opmaak, met name geen vermelding van de convocatiedag, en een manifest onjuist jaartal, de

Vaste Beroepscommissie iedere bewijswaarde aan dit stuk heeft kunnen ontzeggen;
dat de Vaste Beroepscommissie aan de brief van 17 oktober 1990 van de universiteit van BENIN-City geen geloof heeft gehecht omdat erin melding wordt gemaakt "van betogingen in juli 1989 in plaats van in mei 1989"; dat verzoeker steeds heeft verklaard gearresteerd te zijn wegens betrokkenheid bij de studentenrellen op 25 mei 1989; dat, wat het tijdstip van de ingeroepen betogingen betreft, de Vaste Beroepscommissie op goede gronden heeft kunnen vaststellen dat de brief van 17 oktober 1990 van de universiteit van BENIN-City ongeloofwaardig is; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien juli 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,

K. VANHOUTTE,

staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.